

lyózáport szórt az ostromlókra. Mikor végül mégis sikerült az erősséget elfoglalni, Sándor volt az első, aki a magyar zászlót a bástyára tűzte. A következő pillanatban azonban egy ellenséges katona szívének szegte a puskáját és lelőtte. A golyó a mellébe fúródott és Sándor hang nélkül összerogyott. Életlenül teste fölött viharként vonult el a csata.

Mikor estefelé összeszedték az elesett vitézek tetemeit, megtalálták Sándort is.

— Itt van szegény Sándor pajtásunk is, — mondá az egyik katona. — Ennek ugyan nem sokat használt az imádság.

Egyikük letérdelt Sándor mellé és felgombolta az atilláját.

— Hiszen él! — kiáltott meglepetten.

Sándor nem halt meg, csak elájult. A golyó, amely szívének volt irányozva, beleakadt az imakönyvbe, melyet akkor is mellén viselt. A könyv felét átfúrta a lövés, de azután megakadt a papirosban. Sándor elájult az iszonyú ütéstől, de komolyabb baja nem esett. Hideg vízzel csakhamar fölélesztették.

Az esetnek híre járt az egész táborban. A vezér, aki különben is értesült Sándor vitézségéről, maga elé rendelte a fiatal katonát és elmondatta magának az imakönyv történetét. Sándor annyira megtetszett neki, hogy ettől a naptól kezdve maga mellett tartotta.

A szegény özvegy pedig nagyon csodálkozott, mikor a békekötés után egy fényes napon egyenruhába öltözött tiszt kopogtatott be és mikor a tisztben megismerte az ő Sándor fiát.

Herczeg Ferenc.

AZ ÁRVÁK ÁLMA.

Elmentél jó Anyánk, már régen elmentél,
Pedig mi ötünket de nagyon szeretted,
De sokszor öleltél...

Temető harangja oly szomorún verte...
Árvaságunk könnye hullott egyre-egyre
Az új fakeresztre...

Azóta minden nap hívunk, hívogatunk:
— Jó Anyánk, jer közénk. Könnyes minden napunk,
Mert nélkülöd vagyunk...

Amikor esténként imánk elsuttogjuk,
Láthatatlan kezed, Anyánk, mi megfogjuk
S hosszan megcsókoljuk...

Azt hisszük ilyenkor, hogy beszélünk veled,
Azt hisszük, ilyenkor átöleli kezed
Mind az öt gyermeked...

Eltűnik a könnyünk, mint fűről a harmat,
S amikor szemeink halkan letapadnak,
Lelked betakargat...

Álmodásba kezdünk. Olyan szép az álmunk...
Kis asztalunk mellett téged is ott látunk,
Mosolyog a szemed, ahogy körülállunk...

Szemed melegével imádságot mondasz,
Dolgos jobbkezeddel friss kenyeret osztasz.
Jó Anyánk, ilyenkor olyan szép az álmunk...
Mind előtted állunk és csókolunk, áldunk...

Móra László.

A kis király beszélő babája.

Az ország nagy volt és hatalmas: de ő maga azért nagyon kis király volt. Össze-vissza nem volt több három esztendősnél.

Mikor a trónusba ültették, alig látszott ki a feje a biborpalástból. A kis fejceskéje majd elveszett a gyémántoktól ragyogó koronában. Hanem azért királyhoz illő méltósággal fogadta a rendek hódolatát. Fel tudta emelni a királyi pálcát s helyeslő fejbólintással intett a miniszterelnöknek. Mire az kijelenté, hogy ő felsége megnyitotta az országgyűlést. Erre általános éljenzés zendült meg.

A kis király azt kiáltotta: ANYA! *Hol az édesanyja?* Erre az országház elnöke kimondta a rendek határozatát, hogy a király legmagasabb kívánságára az özvegy királynét meléje rendelik.

Akkor aztán külön udvartartást kapott a kis király: főudvarmestert, főlovászmestert, kincstárost és egy sereg belső titkos tanácsost. A miniszterek mindennap megjelentek előtte és beszéltek neki az ország állapotjáról. Csak azután mehetett hozzá az édesanyja, a királyné; de annak is elébb be kellett magát jelentenie, hogy fogadja-e a király?

Hanem aztán mikor bement a szobába, egyszerre elfelejtette a kis király, hogy ő két világrész fölött uralkodik. Eléje szaladt, a nyakába ugrott, össze-visszacsókolta s aztán játszottak egymással bujdosdit.

A királynénak, a kis király édesanyjának, magának is nagy teketóriába került a kis fiát, a királyt naponta meglátogatni! Volt azonban egy, még a királynénál is hatalmasabb asszony, aki nem kérdezte a főudvarmestert, hogy szabad-e a királyhoz bemenni?

Ez az a bizonyos „fekete-asszony“, a betegség volt.

Az előtt aztán nincs magas palota, nincs bezárt ajtó, nem